

Norges Troskab er urokkelig

Taler

Ulrik Frederik Bøyesen

Dato

18 mars 1814

Sted

Lærdal

Omstendigheter

Tale ved avleggelse av eden til Norges selvstendighet

1 Medborgere!

Aldrig har jeg i en alvorligere, i en høitideligere Stund fremstaaet midt iblandt mine Landsmænd. Aldrig have vi nogensinde i en for Fædrelandet vigtigere, 5 høitideligere Anledning mødt til sammen i Herrens Tempel. Ja, den Sag, som har samlet os her i dag, er saa eneste i sit Slags, at Historien neppe viser os noget lignende Exempel. Det gjælder intet Mindre, end om vi skal være et frit, selvstændigt Folk, eller om vi skal begive os under et fremmed Slaverie. Medens krigen udbredte sine Rædsler over hele Europa, hørte vi ikkuns dens Drøn langt 10 borte, ligesom fjerne Tordenskrald, omendskjønt vi, formedelst en herskesyg Naboes grusomme Politik, maatte deltage i dens Trængsler; maaskee ligesaa meget som de Lande selv, der hærjedes af Krigens Flamme. Hensigten af de Trængsler, som paaførtes et fredeligt, roligt og uskyldigt Folk, kjende vi, den nemlig, at splitte det Broderbaand, som igjennem flere Aarhundreder hadde 15 forenet os med den Dabske Stat. Men end stod, staaer, og skal med Guds Hjælp staae, som hidindtil, ubetvunget af fremmed Voldsmand. Norges Troskab var urokkelig. Fra denne Kant var altsaa Intet at vinde. Imidlertid vexler Krigslykken imellem de store Magter. De forenede fiendtlige Hærskarer, anførte af en Udlænding, som Sverrig havde kaaret til sin Thrones Arving, stormede ind 20 over de Danske Grændser. To Fæstninger faldt i Fiendernes Hænder, og -- ak! -- det ærværdige Baand brast! Danmarks Konge, kæmpende mod en overlegen Magt, overgav sit troe Norske Folk til Sverrigs Konge. Saa lyder Hans aabne Brev:

25 (Kong Frederik den Sjettes aabne Brev oplæstes).

Saa vidt lykkedes det da Sverrig ved Vold og List. Men, saalænge Norge ei

overgiver sig selv -- og det vil aldrig skee -- det raade Gud for! -- aldenstund der
30 ere Nordmænd i Norge -- saalænge skal vort gamle, ærværdige og stolte Navn
ikke udslettes af Tidens Aarbøger. En ny Morgenrøde, skjøndt nu indhyllet i
Taage og stormfulde Uveirsskyer, opstaaer for vort elskede Fædreland. Snart
skal disse Skyer -- det haabe vi til Gud -- adspredes, og herligere end før, mere
skinnende, selvstændigt skal Norges Navn glimre i Historiens Minder. Vore
35 Forfædres hæderlige Ihukommelse vinker os, deres ægte Sønner, at træde i deres
ærværdige Spor. Os sømmer det, os paaligger det nu, at bryde det skjændige Aag,
som truer den Norske Løves Manke, og til sidste Blodsdraabe at forsvare vor
Ære og Selvstændighed. Dertil gav Gud Nordmanden Mod i Brystet og Kraft i
Arm og Sener. De øvrige Fornødenheder vil et algodt Forsyn ikke ladet det Folk
40 mangle, som strider af Pligt og for Ære. Ja, hvormeget ere vi ikke blevne
berettigede til dette Haab, ved at overveie Forsynets Beskjærmelser i de
Trængsler, vi allerede have overstaaet, og end mere, naar vi betænke den hartad
underfulde Beskikkelse, hvormed vor Stats Ror nu kan lægges i en retmæssig
Styrers Hænder. Lovet være Gud! vi have ham midt iblandt os, Norges ædle,
45 odelsbaarne Drot, Rigets fødte Arving! Sendt af Gud til at være Norges
Skytsengel besteg Han, trods Havets Farer, trods fiendtlige Speideres Krydsen,
sin Odelsjord til en Tid, da Hans Nærværelse hos os var saa vigtig, og er nu
bleven end mere uskatteerlig.

50 O Glimt af Haab, som sendtes fra det Høie!

Sødt qvæger du det længselfulde Øie,

Som stirred' blindt ud i den skumle Nat.

55

Mig syntes Alt, at Taagen spredtes,

Og Liv og Mod og Lyst udbredtes,

60 Da Christian tog Roret fat.

Om Ham! om Ham, Brødre, lader os samle os som kraftfulde Mænd. Vor Sag er
ogsaa Hans Sag, og han vil ei forlade os. Saa lyde Hans trøstefulde Ord:

65 (Prinds-Regentens aabne Brev og Kundgjørelse oplæstes).

Ja «uovervindeligt er det Folk, som frygter Gud og føler varmt for
Fædrelandet.» Og det er den Pagt, vi nu ville indgaae. At leve og døe for det
70 elskede Fædreland, det er den Pagt, vi nu alle ville indgaae for Guds, den
Alvidende Aasyn. Hellig Ærefrygt for Ham, den Evige, den Retfærdige opfylde
Alles Sjel og Hjerter!

Og nu tilspørger jeg da Eder, Landsmænd! Brødre!

75 «Sværge I, at hævde Norges Selvstændighed og at vove Liv og Blod for det
elskede Fædreland?»

«Det sværge vi, saa sandt hjælpe os Gud og hans hellige Ord!»

80 Du hørte det, Alvidende!

Som gransker, dømmer Hjerterne.

85 Vi bede dig i Jesu Navn:

Hjælp os at fremme Landets Gavn,

Troe med vor Pligt, troe mod Dit Ord,

90 Troe mod den høie Eed, vi svor!

95 **Kilde**

Taler paa den anordnede høitidelige Bededag, holdne i Leirdals Hovedkirke, den 18de Marts 1814, af Ulrik Frederik Bøyesen. Christiania 1814.

Emner

1814, Hilsningstale

100 **URI**

<https://www.virksommeord.no/tale/norges-troskab-er-urokkelig>